

φθασε, είμαι έτοιμος. Έμπρός, είπεν άποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀλκάδην, συλλάβετέ με καὶ δικάσατέ με ταχέως.

— Ὅχι, ὄχι, ἐφώναζεν ἡ Παστόρα, δὲν θὰ τὸν συλλάβετε. Εἶνε ἀδύνατον. ... θ' ἀποθάνω.

«Καὶ ἡ ἀτυχὴς νεανὶς ἐρρίφθη κλαίουσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς της, τοὺς ὁποίους περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της.

— Κόρη μου, εἶπεν ἐκεῖνος, ἐγείρων καὶ σφίγγων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του. Δυστυχῆ μου κόρη, μόνον ἄνθος τῆς σκληρᾶς μου ζωῆς· ἥσο ἡ μόνη μου εὐτυχία, ἡ μόνη μου χαρὰ.

— Διέγο ... Διέ ... γο ... ἐφώνησεν ἀπελπισ πρὸς τὸν μνηστῆρά της ἡ ἀτυχὴς νεανὶς ... σῶσέ τον σύ ...

— Διέγο, εἶπε καὶ ὁ γέρον Ἀντα-μου-χος δακρύων, λυπήσου αὐτήν! ἀπάλλαξέ τον τὸν δυστυχῆ πατέρα, εἰπέ ὅτι σὲ ἠπάτησε μεγάλη ὁμοιότης. Ἴδε πῶς τὸν λυποῦνται ὅλοι. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὑποχώρησε ...

«Ὁ Διέγος, τοῦ ὁποίου ὁ ἔρως πρὸς στιγμὴν εἶχε ὑπερνικήσει τὴν θλίψιν, ὑπέφερε φρικτὴν βάσανον· τέλος ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ὑποκώφου:

— Ὁρκίσθη νὰ ἐκδικήσω τὸν πατέρα μου.

— Διέγο, εἶπεν ἡ νεανὶς ριπτομένη εἰς τὰ γόνατα τοῦ μνηστῆρός της, ἀφοῦ ἠγάπησες τόσῳ τὸν πατέρα σου, γυνωρίζεις πόσον ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἰδικόν μου. Σὲ ὀρκίζω εἰς ὅ,τι ὑπέφερες, λυπήσου με, μὴ μὲ καταδικάσῃς εἰς αἰώνιαν λύπην. Διέγο, εἰπέ ψεύματα σὺ διὰ νὰ μὰς σώσῃς.

— Ἐλυπήθη ἐκεῖνος τὸ ἀθῶον θῦμά του; εἶπεν ἀποστρέφων τὴν κεφαλὴν, ἵνα μὴ βλέπῃ τὴν Παστόραν.

— Ἀρκετά, κόρη μου, ἡ ζωὴ μου δὲν ἀξίζει τόσῃν ταπεινώσειν, εἶπεν ὁ Ἰωσίας Ραμός.

— Πήγαίνε λοιπόν! εἶπεν ἡ Παστόρα ἀνεγειρομένη ὑπερφηφάνως, ὥραία ἐν τῇ θλίψει της, ὡς ἄλλη Σπαρτιάτις. Ἔσο πλούσιος καὶ εὐτυχὴς, ἀφοῦ ἀνταλλάξῃς τὴν γλυκεῖαν εὐτυχίαν τοῦ ἔρωτος μὲ τὴν αἰμοχαρῆ εὐχαρίστησιν τῆς ἐκδικήσεως. Ὑπαγε, καὶ ἀφοῦ δὲν ἔλαβες οἶκτον δι' ἡμᾶς, εἴθε νὰ μὴ λάβῃ κανεὶς δι' ἐσὲ εἰς τὴν γῆν ἐδῶ καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν οὐρανόν.

«Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἤρξατο ἡ δίκη τοῦ Μανουὴλ Διάζ, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωσία Ραμού. Κατὰ τὴν ἀνάκρισίν του, ὁμολόγησε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔγκλημά του, προσέθηκε δὲ ὅτι, ἀφοῦ διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο, περιεπλανήθη ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς τὰ ὄρη, τρεφόμενος δι' ἀγρίων καρπῶν. Ἡμέραν τινὰ εὔρεν ἐπὶ τῆς κοίτης ἐνὸς ξηροῦ χειμάρου τὸ σῶμα ἐνὸς πνιγέντος. Τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὁ πῖλος εὐρίσκειτο ἐρριμμένος ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄχτης καὶ ἐντὸς τοῦ πῖλου αὐτοῦ ἦτο τὸ διαβατήριόν του φέρον τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωσίας Ραμού, πτωχοῦ χωρικοῦ τῆς Σιέρρας, ὁστις ἤρχετο εἰς Ἀρασέναν ἵνα εὕρῃ ἐργασίαν. Ὁ νεκρὸς ἐτάφη τὴν ἐπομένην, ἐκληφθεὶς ἀντὶ τοῦ καταδίκου, Διάζ, ἐνφ' ἐκεῖνος ἐλθὼν ἐν Ἀρασένῃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν

ὕπηρεσίαν τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του· ἐκεῖ εἰργάσθη τιμῶς καὶ εὐσυνειδότης καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ κυρίου του.

«Ὁ Μανουὴλ Διάζ δικασθεὶς κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκεφαλίσθη.

«Ὅταν τὸν μετέφεραν εἰς Σεβίλλην, ἡ θυγάτηρ του, τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένειά της ἐκράτει κεκλεισμένην, διέφυγε καὶ ἠκολούθησε πεζῇ τὸν πατέρα της. Ὁ γέρον Ἀντα-μουχος, ὅστις ἔδραμε κατόπιν της, τὴν εὔρε ἀναίσθητον ὑπὸ δένδρον τι, μὲ τοὺς πόδας καθημαγμένους καὶ ἡμιθανῆ ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ κόπου.

«Ὁ δυστυχὴς γέρον τὴν ἔφερεν εἰς Σεβίλλην καὶ τὴν ἀπέθεσαν εἰς τὴν οἰκίαν μου, μεθ' ὅλας ὅμως τὰς φροντίδας μας δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ τὴν φρικτὴν ἀτυχίαν της. Ἡ μεγάλη ταραχὴ τῶν νεύρων της τῇ ἐπέφερε ἐπιληπτικούς σπασμούς τὴν κατέστησε ἡλιθίαν, λέγεται δὲ ὅτι τώρα εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν τόσῳ περίβλεπτον διὰ τὴν καλλονὴν της.

«Ὁ Διέγος, τοῦ ὁποίου ὁ καταστραφεὶς ἐν τῇ δίψῃ τῆς ἐκδικήσεως ἔρως ἐκλόνισε τὸ λογικόν, εὐρίσκεται τώρα εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ ἀγίου Μάρκου· ἐκεῖ οἱ φύλακες τὸν κτυπῶσι καὶ οἱ ἐπισκέπται γελῶσι μὲ αὐτὸν καὶ τοιουτοτρόπως γίνονται, οὕτως εἰπεῖν, οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς κατάρας τοῦ ἀθῶου θύματος, τὸ ὅποιον κατέστρεψε τὸ τυφλὸν πρὸς ἐκδίκησιν πάθος τοῦ νέου.

«Ἀποτίει τὴν ποινὴν, τῆς ἀπαισίας ιδέας του καὶ τῆς αἰσχροῦς ὑπερφηφάνιας του, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ πιστεῦν, ὅτι αὐτὸς ἦτο τὸ ὄργανον τῆς ἐκδικήσεως, ἡ ὁποία ἀνήκει μόνον εἰς τὸν Θεόν».

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ.

Διήγημα

Α'

Νύκτα τινὰ καθ' ἣν οἱ οὐράνιοι ἀδάμαντες ἡστραπηθόλουν ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ αὐτῶν, ἀνὴρ τις ἀνῆρχετο τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς ὥραίας κλίμακος τοῦ διασῆμου ξενοδοχείου Βεφούρ.

Εἰς προὔπαντήσιν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, θαμῶνος φαίνεται, ἔδραμεν ὑπηρετῆς τις λέγων:

— Ἡ συνειθισμένη θέσις σας εἶναι πιασμένη. Ἐχομεν πολλὸν καιρὸν νὰ ἰδοῦμεν τὴν εὐγενεῖάν σας!...

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, Χρῆστο. Ποῦ θὰ καθήσω τώρα; Ἐπιθυμῶ νὰ κα-
ταλύσω ἐδῶ.

— Ἐχω ἀκόμη ἓνα δωμάτιο ἄδειο, ἀλλ' εἶναι κομμάτι μεγάλο.

— Τὸ παίρνω. Νὰ μὲ ἀφήσῃς μόνον καὶ ἄς στοιχίσῃ καὶ εἰκοσι πέντε λουδοβίκεια τὸ δεῖπνό μου. Ἐχω νὰ γράψω.

— Νὰ μένετε ἡσυχος.

Ὁ ἀνθρωπὸς μας λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς μεγαλοπρεπὲς τι δωμάτιον βλέπον πρὸς τὸν κήπον τοῦ Παλαι-Ρουαγιάλ. Ἀφῆρεσε τὸ πλατὺ ἐπανωφόριόν του, ὅπερ ἐφόρει ἀγνωστον διατί, διότι ὁ καιρὸς ἦτο χλιαρὸς, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του δέσμην ἐπιστολῶν καὶ ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ.

Ὁ ἐπονομαζόμενος Χρῆστος, ὑπηρετῆς, ἠπλανε ταχέως τὸ τραπεζομάνδηλον, μὲ τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν μέθοδον, αἵτινες διακρίνουσι τοὺς ὑπηρετὰς τῶν καλλιτέρων ξενοδοχείων. Προφανῶς ἐγνώριζε τὰς ἑξεις καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ προσώπου, ὅπερ ὑπηρετεῖ, διότι, μὲ λάμποντας ἐξ εὐχαριστήσεως ὀφθαλμούς, ἔθηκε δεξιόθεν αὐτοῦ ποτήριον, ὅπερ ἐπλήρωσεν οἶνου μαδέρας μέχρι στεφάνης, ἀριστερόθεν δὲ τὸν πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖον χάρτην καὶ μελανοδοχεῖον κομψότατον. Ὅτε ἐπεράτωσε τὴν ἐργασίαν του ἐξῆλθε χωρὶς ν' ἀναμένῃ νέας διαταγὰς καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν μετὰ προσοχῆς.

Ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἐλαίας τινὰς καὶ ἐπιεν ὀλίγην μαδέραν, τὸ πρόσωπον, πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ ὑπηρετῆς τόσον μεγαλοπρεποῦς ξενοδοχείου ἐξεδήλου τοσαύτην μεγάλην ὑπόληψιν, ἔλαβε χάρτην καὶ ἔγραψε κατ' ἐξακολούθησιν καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας, ἐσκυμμένοι ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ αὐτοῦ, θέλομεν παρακολουθήσῃ ἐκάστην γραμμὴν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

«Φίλτατέ μοι Ἐρνέστε,

«Εἶσαι ὁ μόνος ὁ ἐπὶ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀγαπήσας με καὶ γνωρίσας με· ἡ φιλική σου προθυμία ἐνίκησε τὴν ἀγριότητά μου καὶ εἰς σὲ ὀφείλω, κατ' ἐποχὰς θλιβεράς, τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς εὐγενῆ καρδίαν τὴν κρυφίαν πικρίαν τῆς ἰδικῆς μου. Θὰ ἤμην λοιπὸν ἀγνώμων ἂν ἐσταμάτων τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου χωρὶς νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸ ἀφιλοκαρδὲς ἐνδιαφέρον, ὅπερ μοι ἐπέδειξας, καὶ χωρὶς νὰ σοὶ πέμψω τὸν ἔσχατον ἀποχαριτετισμὸν μου.

«Ἄν ἥσο μόνον ἐκατὸν λεῦγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, θὰ τὰς διήνυον διὰ νὰ θλίψω τὰς χεῖράς σου ἀπαξ ἀκόμη, διὰ τελευταίαν φοράν. Ἀλλὰ χρειάζεται μὴν διὰ νὰ διέλθω τὸν Ὠκεανόν, καὶ ἐγὼ βιάζομαι.

«Ἀῦριον, φίλτατέ μοι Ἐρνέστε, αὔριον δὲν θὰ ζῶ πλέον.

«Γνωρίζεις ἤδη πολλὰ περὶ τοῦ χαρκτηρός μου καὶ τῶν αἰσθημάτων μου. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ συμφωνήσῃς μὲ τὴν δημοσίαν γνώμην, χαρακτηρίζων ὡς ἀφρονα πρᾶξιν τὴν αὐτοκτονίαν μου, κρίνω καλὸν νὰ προσθέσω ἀκόμη λεπτομερείας τινὰς.

«Ὁ πατήρ μου, ὡς γνωρίζεις, ἦτο χοιροπώλης· οἱ πρῶτοι τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας σύντροφοι ἦσαν πολυάριθμοι λοι-

πὸν ἐντὸς τῶν χαμηλῶν ἐκείνων σταύλων, ἀπὸ τῶν ὁποίων σὺ πάντοτε ἀπεμακρύνετο φράσσων τὴν ρινά σου. Πρὸς τούτοις ὁ πατήρ μου ὠνομάζετο Φραγκίσκος Γκρελουσέ.

«Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι θὰ ἡγάπων καὶ θὰ ἐσεβόμην ἐπ' ἱσῆς τὸν πατέρα μου καὶ ἂν ὠνομάζετο Βίκτωρ Οὐγκώ ἢ Σατωβριάνδος.

«Ἀληθές ὅτι ὁ πατήρ μου, ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀγαπῶν με ὅσον καὶ τὰ κτήνη του, ἡδύνατο νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες μᾶς περιεκύκλουν ὅπως ἐπεθύμει, διότι κατεῖχε περιουσίαν πλέον τοῦ ἐκατομμυρίου.

«Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μοὶ ἔλεγε συχνάκις, ὅταν συνεπλήρωσα τὰ δέκα ἔξ τῆς ἡλικίας μου ἔτη.

«— Διατί, Βασίλη, σιωπᾷς πάντοτε ἔμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰσαι τόσον σενεσταλμένος; «Ἄν δὲν εἴσαι ἔξυπνος, ἔχεις ὅμως χρήματα! «Ὅταν τὰ μοῦτρά σου δὲν ἀρέσουν εἰς κανένα κορίτσι, κτύπα τὰ τᾶλληρά σου, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ γεμίσω ταῖς τσέπαις» καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σὲ φιλήσῃ πρῶτο πρῶτο.

«Καὶ ἐξεκαρδίζετο ὅταν ἔβλεπε τὴν στενοχωρίαν μου καὶ τὴν ἐντροπὴν μου.

«Πόσον παράδοξον εἶναι, υἱὸς εὐγενοῦς πατρὸς νὰ ἦναι κτηνώδης καὶ βάνουρος, ἀλλὰ καὶ τί ὀλεθρία καὶ σκληρὰ τῆς εἰμαρμένης εἰρωνία, νὰ ὑπάρχωσι τοῦναντίον τέκνα χυδαίας καταγωγῆς, ὧν ἡ φύσις νὰ ἦναι ἀριστοκρατικωτάτη καὶ ἡ καρδιά λεπτὴ...

«Οἱμοὶ! δύναμαι νὰ τὸ εἶπω καὶ ἐγὼ τώρα, ἀφ' οὗ μοὶ τὸ εἶπες σὺ αὐτός· ὑπὸ τὸ χυδαῖον ἐξωτερικόν μου ἤμην ἐκ τῶν παιδιῶν τούτων!

«Τὸ ὕψος τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἶναι πολὺ ἀσυνάρτητον, δὲν εἰν' ἀλήθεια; «Ἐν τούτοις ὁ νοῦς μου εἶναι διαυγέστερος ἀπὸ ἄλλοτε· ἡ σκέψις μου ὅμως εἶναι, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ταχυτάτη, περικλείει δὲ τόσας ἀναμνήσεις, τόσα πράγματα, ὥστε δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τακτοποιήσω τὴν ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν μου.

«Μοὶ προεῖπες ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ δειλία μου θὰ μὲ φονεύσῃ καὶ εἶχες δίκαιον. Προσεπάθησες, ἀλλὰ ματαίως, νὰ καταπολεμήσῃς τὸ ἐλάττωμά μου τοῦτο διὰ τῶν ἀξιοπιστοτέρων ἐπιχειρημάτων. Ἀλλὰ ποῦ διάβολον ἤθελες νὰ λάβω θάρρος; Ἐγεννήθην δειλὸς καὶ ἀγνός, καὶ τοιοῦτος ἀποθνήσκω παρθένος τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις. Ἀχ! ἄς ἤμην ὀλιγώτερον δυσειδής!

«Σὺ μόνος δὲν ἐγέλασες διὰ τὴν φυσιογνωμίαν μου. Ἰσως συνεκράτησες ἢ ἀπέκρυψας τὸν γέλωτά σου, διότι εἴσαι ἀγαθός.

«Βεβαιώθητι ὅτι κάλλιστα γνωρίζω ἐμαυτόν! Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μείνω ἐπὶ μακρὸν πρὸ τοῦ κατόπτρου διὰ νὰ ἐννοήσω τὴν δυσμορφίαν μου καὶ τὸ ἀλλόκοτον κάλυμμά της. Νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὁλοκλήρους ὥρας διηρχόμην θεωρῶν τὰ χοιρίδια, ἅτινα ὁ πατήρ μου ἀνέτρεφε, φθονῶν τὴν χάριν των, τὰ φυσικὰ καὶ χαρί-

εντα κινήματά των, καὶ τὴν εὐφύαν των; Καὶ ὅτι, τὸ ἐναντίον πράττων τοῦ Ναρκίσσου, ἔρριπτον ὀργίλος χάλικας εἰς τὸ ἔλος ἔνθα ἀντηνακλᾶτο ἡ μορφή μου; ...

«Διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι ὡς πρὸς τὴν δυσμορφίαν μου οὐδὲως ἡπατώμην θὰ σοὶ ζωγραφίσω ἐμαυτόν.

— Ὁ Βασίλειος Γκρελουσέ εἶναι ὑψηλός, ὀστεώδης, μὲ κνήμας ἀθλίας, μὲ τὰ γόνατα ῥακῖα καὶ μὲ χεῖρας κυφοῦ. Τὸ κρανίον του εἶναι κωνικοῦ σχήματος, ἡ δὲ ρίς παχεῖα καὶ ὀξεῖα. Εἶναι τὸ μόνον μέρος τοῦ προσώπου, ὅπερ διετήρησε θλιβερόν προνόμιον! τὰ ἔχνη τῆς εὐλογίας. Ἡ ρίς αὕτη εἶναι μακροτάτη, καὶ τὸ πηγρύνιον τετράγωνον, μὴ σχὸν οὐδέποτε τρίχας.

Τὰ ὁστά τῶν σιαγόνων εἶναι ὑπερμεγέθη, τὰ χεῖλη σαρκώδη καὶ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ χρώματος. Οἱ στοργγύλοι, μικροὶ, καὶ εἰς ἄκρον κοῖλοι ὀφθαλμοὶ εἶναι φαιοί. Γλυκεῖα μελαγχολία τοὺς πληροὺς δακρύων, ἀλλ' ἡ ἔκφρασις των, εἴτε ζωηρά, εἴτε τρυφερά, εἶναι πάντοτε γελοία.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Γκρελουσέ, θὰ τὸ πιστεύουν ἄραγε; εἶναι μελαγχολικὴ, ρωμαντικὴ καὶ περιπαθὴς. Εἶναι ἡμερος ὡς ἀρνίον, ἀγνός ὡς περιστέρη καὶ ἡ κρᾶσις του εἶναι ἐρωτικὴ. Ὁ θροῦς ἐσθῆτος, τὸ βλέμμα γυναικὸς τὸ κάμους νὰ ἐρυθριᾷ καὶ νὰ τρέμῃ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρα ὑπηρετρίας, ἐπὶ τοσοῦτον ἐροβεῖτο τὴν εἰρωνίαν ἢ τὴν χειρονομίαν τῆς ἀποστροφῆς ἢν ἡ ἀθώα αὕτη θωπεῖα θὰ ἐπέφερεν. Οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησε τὰ τᾶλληρα, ἅτινα ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν εὐχάριστησιν τῶν αἰσθητικῶν ὁρμῶν του. Ὁ Γκρελουσέ θέλει ν' ἀγαπηθῇ δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον· νὰ πληρώσῃ τὴν εὐνοίαν γυναικὸς τῇ φαίνεται ἀνῆθικος καὶ αἰσχυρὰ πρᾶξις· κατ' αὐτόν, τοῦτο εἶναι ἀτιμία δύο πλασμάτων· ἡ τοῦ δίδοντος καὶ ἡ τοῦ λαμβάνοντος.

«Τοιοῦτος εἶναι ὁ Βασίλειος Γκρελουσέ· οἰκτεῖρατε αὐτόν!...

«Βλέπετε ὅτι ὑπῆρξα εἰλικρινής, καὶ ὅτι ἄρκετὰ καλὰ ἐζωγράφισα ἐμαυτόν.

«Μέγα δυστύχημα δι' ἐμὲ ὑπῆρξεν ἡ περιουσία μου, διότι μοὶ ἐπέτρεψε νὰ μεταβῶ εἰς τὰς συναυλίας, εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς ὅλα τὰ κέντρα τῶν διασκεδάσεων ἐν οἷς συναντᾷ τις γυναῖκας ὧν ἡ καλλονὴ καταλείπει μεθυστικὴν ἀνάμνησιν. Καίπερ δὲν φθονῶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ἐν τούτοις ἡ θέα εὐτυχὸς ζεύγους πάντοτε μοὶ προῦξένῃσιν ἀνυπόφορον θλίψιν. Ἄν ἤμην ἀπλοῦς καὶ ἀφανὴς ἐργάτης, ἂν ἡ πολυτέλεια δὲν ἐπετηδεύετο τὴν λεπτότητα τῆς ψυχῆς μου, ἴσως δὲν θὰ περιηρχόμην εἰς τὸν ζοφερόν ἀκατάπαυστον αὐτὸν ἀπελπισμόν, ὅστις μ' ἔκαμε ν' ἀποφασίσω ὅπως ἐπιζητήσω τὴν γαλήνην ἐν τῇ θανάτῳ...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩ ΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοῦντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείου 2 (2,20)

« Τὸ Τριακοσίδραχμον » Ἐπαθλόν, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

« Παλαιὰ Ἀμαρτία », λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Λεπτ. 60 [70]

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)

« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεες τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

« Ἑλληνική » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)

« Κομφιδιὰ » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

« Ὁ Γονζαλὲς Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα » μυθιστόρημα Δρ. 1,50 [1,70]

« Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου Δρ. 2 (2,20)

« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

« Ἡ Ναζὶλ Μαριάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον Δρ. 1,30 (1,50)

« Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν, Δρ. 1,70 (2)

« Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)

« Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 150 (160)

« Τυχαιὸν Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου Δρ. 1 (1,10)

« Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccane Δρ. 4 (4,20)

« Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἀνυμφος μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

« Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ. Δρ. 3,25 (3,75)

« Ματθίδης » μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Ἐδγενίου Σὺν. Δρ. 7 8(

« Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίου. Δρ. 3. (3,30)

« Λέων Λεωνίδης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

« Τὰ Δύο Δίνα » Αἰμιλίου Ρισβούρι. Δρ. 1,50 [2]

« Ἡ Ὠραία Παρισινή » λεπ. 60 (70)

« Παρισίαν Ἀπόκρυφον », μυθιστορία Ἐδγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

« Ὁ Διαβολὸς - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

« Μπουμπουλίνα — Ἀρκάδιον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1 (1,20)

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

Ποιήματα Ι. Γ. Τσακσιάνου Δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

« Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρώμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

« Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Ξαβιὲ Μαριμέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]